

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Fitxer 34CAI1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 607

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 34, dilluns 8 de juny de 2026

Presidència de la I. Sra. Judith Toronjo i Nofuentes

Sessió 34 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a ****. Presideix Judith Toronjo i Nofuentes, acompanyada de la vicepresidenta, Gisela Navarro Fuster, i del secretari, Oriol López Mayolas. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents [Alberto Bondesio Martínez](#), [Cristòfol Gimeno Iglesias](#), [Ivana Martínez Valverde](#) i [Ferran Pedret i Santos](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Albert Batet i Canadell](#), [Agustí Colomines i Companys](#) i [Glòria Freixa i Vilardell](#), pel G. P. de Junts; [Josep M. Jové Lladó](#) i [Marta Vilalta i Torres](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Alejandro Fernández Álvarez](#) i [Juan Fernández Benítez](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Joan Garriga Doménech](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Lluís Mijoler Martínez](#), pel G. P. Comuns; [Dani Cornellà Detrell](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de la

Presidència. GP PPC, GP Vox, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt. (BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 12).

La presidenta

Comencem. Molt bon dia a tothom. Donem el tret de sortida a aquesta convocatòria de la Comissió d'Afers Institucionals d'avui dilluns, amb un únic punt en l'ordre del dia, que seria el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2026, aquest debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de Presidència.

Abans demanaria als grups parlamentaris veure si poden fer arribar les substitucions.

Glòria Freixa i Vilardell

Sí, des de Junts per Catalunya, la diputada Montse Ortiz substitueix el diputat Albert Batet.

Juan Fernández Benítez

Gràcies. La diputada Míriam Casanova substitueix el diputat Alejandro Fernández.

Alba Camps i Roca

Des d'ERC, jo mateixa, Alba Camps, substitueixo la diputada Marta Vilalta.

Ivana Martínez Valverde

Des del PSC, el diputat Jesús Becerra substitueix el diputat Ferran Pedret.

La presidenta

Perfecte. Doncs, havent notificat les substitucions...

Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026

200-00026/15

...i abans de passar a aquest únic punt de l'ordre del dia, recordem la seqüència del debat a la totalitat que es va fer arribar a tots els membres d'aquesta comissió i, d'acord amb l'article 133, en què s'estipula també els torns i l'ordre per a les

intervencions, recordar que hi hauria una primera intervenció de major o menor dels grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat de la secció pressupostària, amb un màxim de quinze minuts. Després hi hauria possibilitat d'un torn en contra per un temps màxim de trenta-cinc minuts -quinze, cinc, cinc, cinc i cinc-, i possibilitat d'un nou torn dels grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat de nou, amb un màxim de cinc minuts. I després, per part dels grups parlamentaris en contra de les esmenes a la totalitat i la possibilitat d'intervenció dels que no han participat en el debat per un temps de deu minuts.

Com sempre, és un temps màxim, i a no ser que hagin acordat un temps inferior o també respectant els torns de paraula, ens adaptarem des de la comissió sempre que es respectin els màxims.

Així, doncs, procediríem a aquesta intervenció inicial de major a menor, començant pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, per un temps de quinze minuts, amb la diputada i secretària primera de la Mesa, Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots. Bé, avui, com ja se sap, debatem aquesta esmena a la totalitat que Junts per Catalunya ha presentat a la secció pressupostària del Departament de Presidència, i ho fem després que el ple del Parlament ja debatés el passat 4 de juny les esmenes a la totalitat al conjunt del pressupost de la Generalitat.

Bé, aquell dia el Govern i els grups que li donen suport al Govern van decidir continuar amb aquesta tramitació dels pressupostos que, des d'un altre punt de vista, no són els pressupostos, considerem des de Junts per Catalunya, que el país necessita.

I avui, en aquesta comissió, tenim l'oportunitat d'entrar una mica més en aquest detall d'una secció avui especialment rellevant, que és la que ens pertoca, que és la de Presidència. És una secció que, ja ho saben, sempre ho diem, no és menor, o sigui és una secció que parla del món local, de funció pública, de la modernització de l'administració, amb la connectivitat, ciberseguretat, i també amb projectes que el Govern presenta com a estratègics.

I permetin-me començar amb una idea molt clara: Catalunya necessita pressupostos, sí, però no aquests pressupostos.

I aquesta seria, més aviat, doncs, la qüestió de fons, perquè ningú podria donar lliçons a Junts per Catalunya de la necessitat que el país tingui uns comptes públics. Nosaltres volem els pressupostos, el país necessita pressupostos, els ajuntaments necessiten previsibilitat, els consells comarcals necessiten recursos, i els servidors públics necessiten eines. Les famílies necessiten serveis públics que funcionin i les empreses necessiten una administració que no sigui un obstacle.

Però uns pressupostos no són bons només pel fet d'existir, sinó que han de ser responsables. Això ha acabat permetent només, sembla, allargar aquesta legislatura. Són uns pressupostos que s'han de jutjar, normalment, per allò que resolen, per allò que transformen, i per allò que prioritzen. I aquests pressupostos no resolen, no transformen i no prioritzen el que Catalunya necessita.

El Govern ens demana que comprem el relat de l'estabilitat, però el que veiem és una altra cosa. Veiem un Govern que ha perdut tres anys, Catalunya ja necessitava pressupostos el 2024, no hi van ser; el 2025 tampoc, i el 2026 arriben, sincerament, bastant tard.

Això no creiem que sigui estabilitat, això creiem que és més aviat una subordinació. I, de fet, després de mesos d'espera, el Govern no ens aporta uns pressupostos ni repensats, ni millorats o transformadors. Són essencialment els mateixos pressupostos que ja ens van presentar en el seu moment, i el que acaba definint-se és allò que estava amagat o indefinit, que acaba estant, doncs, després, redistribuït, segons les negociacions que han hagut de fer amb Esquerra i amb els Comuns.

Per tant, no hem tingut tres mesos per millorar el país, hem tingut tres mesos, al final, només per repartir aquest pastís entre els seus socis de Govern. Bé, això considerem que és especialment greu.

És una secció com la de Presidència... Com hem dit sempre, Presidència hauria de ser el departament que dona coherència, impuls i capacitat executiva al Govern. Hauria de ser el departament que ordena prioritats, el que acompanya el món local, el que lidera la transformació d'aquesta administració i que assegura que les grans decisions no quedin només en eslògans. I, en canvi, nosaltres aquí què hi hem

trobat? Doncs, hem trobat molta propaganda, molta xifra acumulada, molt titular i molt poca capacitat de transformació.

El Govern presenta un pressupost de 1.051 milions d'euros pel Departament de Presidència, ens diu que això suposa un increment de 244 milions respecte el pressupost homogeni del 2023, un 30,2 per cent més. Ens diu també que és un vuitanta-sis per cent més que el 2015 i el Govern vol que ens quedem aquí, amb la xifra gran, amb el gràfic ascendent, amb el titular fàcil. Però nosaltres no som aquí només per aplaudir, som aquí per preguntar què resolen realment aquests diners.

I quan baixem del titular i anem al detall, el que trobem és una enorme distància entre el relat que se'ns ha fet des del Govern i les necessitats reals del país, i volem començar pel que més ens ocupa, que és el món local.

El Govern parla de 351 milions d'euros de suport i finançament als ens locals, parla de fons de cooperació local, de l'Aran, del PUOSC, del pla de pobles, dels suports als municipis petits, de la connectivitat rural... I tot això, evidentment, pot sonar molt bé, però la pregunta és molt senzilla: això realment acaba amb l'infrafinançament crònic del món local? Doncs, és evident que no, de cap manera.

Els ajuntaments -ho diem una vegada i una altra- són la primera porta on truca el ciutadà, la primera línia dels serveis públics. Quan una família té un problema, sovint no va primer a un departament de la Generalitat; el que fa és anar al seu ajuntament. Quan un municipi necessita mantenir carrers, equipaments, serveis socials, transport, seguretat, promoció econòmica o atenció a la gent gran, qui dona la cara sempre és l'alcalde.

I què fa el Govern? Doncs, el Govern els carrega encara de més competències, més obligacions i més expectatives, però no els dota proporcionalment dels recursos que aquests ajuntaments necessiten. I a això no li podem dir de cap de les maneres cooperació local. Això és traspasar pressió cap avall.

El Govern anuncia 400 milions d'euros pel pla de pobles 2026-2030, d'acord. Però si Catalunya no patís l'infrafinançament que pateix, aquest pla no s'hauria d'executar en cinc anys, sinó que ho podríem fer en un període de temps molt més breu. Li ho vam dir l'altre dia al conseller, perquè el problema no és que el país no generi els

recursos, que tots sabem que els genera, el problema és que Catalunya no disposa dels recursos que genera.

I aquí arribem al fons de la qüestió. Catalunya, i ho saben, recapta molt més del que després pot gestionar; Catalunya genera riquesa, talent, activitat econòmica i esforç fiscal, però una part decisiva d'aquest esforç no torna mai. I mentre això passi, cada pressupost serà un exercici de resignació.

Per això Junts defensa el concert econòmic. I no és només una consigna, no és només un recurs retòric, estem parlant d'una necessitat material per fer funcionar realment el país, per tenir millors escoles, millors hospitals, millors infraestructures, una administració millor, més habitatge i uns serveis públics dignes. El Govern i els seus socis han decidit normalitzar aquesta anomalia, però nosaltres això no ho farem mai.

I aquí hem de parlar una mica també del paper que han jugat els socis, no? Hem de parlar també d'Esquerra Republicana, que va dir que la sobirania fiscal era una línia vermella, va dir que la cessió de la IRPF era una condició, va dir que exigiria avanços reals. Però, a l'hora de la veritat, aquesta línia vermella s'ha anat esvaint; ha acabat amb una catifa vermella pel Partit Socialista.

Hem passat de la sobirania fiscal a la línia orbital, que jo crec que qualsevol ciutadà sabrà que poca cosa té a veure. I no és només una frase, això és una fotografia política del que realment està passant, perquè aquests pressupostos no resolen el problema estructural de Catalunya i no garanteixen cap avenç real en el finançament. Per tant, això no és una exigència, això és una resignació.

I pel que fa als Comuns, doncs, els Comuns són el soci petit, però no per això menys influent. Ens parlen sempre d'habitatge, de fiscalitat, dels seus eslògans principals i ens volen exportar el model que ja es va viure a Barcelona i que va fracassar estrepitosament. Per tant, no creiem que seguint parlant de titulars resolgui els problemes reals de la gent, perquè la mostra la tenim a Barcelona.

Ells prefereixen repartir la pobresa abans que generar riquesa, i Catalunya necessita exactament el contrari. El que necessita és generar riquesa per poder repartir oportunitats, i això ens ho hauríem de gravar tots.

Però, bé, tornem a Presidència, que és on som. El Govern parla de cent milions d'euros per reforma de l'administració, molt bé, però de nou la pregunta és quina reforma? Amb quin calendari? Amb quin desplegament normatiu? Amb quins recursos reals? Amb quina planificació de relleu generacional? Amb quin model d'atenció ciutadana? Amb quin impacte sobre els treballadors públics, i també sobre els ciutadans?

Perquè portem molts anys sentint parlar d'aquesta modernització de l'administració, però els ciutadans continuen patint tràmits lents, finestres digitals que no sempre es resolen, administracions que no es parlen prou entre elles, serveis que massa sovint funcionen més per l'esforç dels treballadors públics que no pas per la planificació que en fa el Govern.

Dir reforma de l'administració no és reformar l'administració. Posar-hi un titular mai és transformar-la, i aquí és on hi ha una qüestió central. Si realment es vol reformar l'administració cal parlar de funció pública amb rigor, cal parlar de temporalitat, de jubilacions, de relleu generacional, de nous perfils professionals, de direcció pública, de l'Escola d'Administració Pública, de selecció, de promoció i de carrera professional. I en aquests pressupostos no hi veiem l'ambició necessària, hi veiem paraules grans i concreció molt petita.

També se'ns parla de connectivitat, de ciberseguretat, amb seixanta milions d'euros, i és obvi que és molt important. I tant que ho és! La bretxa digital, ho hem dit moltes vegades, ja no és només una qüestió tecnològica, és una qüestió d'igualtat d'oportunitats entre els ciutadans, perquè qui no estudia en línia per tenir aquestes possibilitats? Persones grans que necessiten accedir a diferents serveis, gent que queda fora de l'educació en línia per culpa d'aquesta bretxa digital, tràmits administratius, oportunitats laborals. Sabem que té una profunditat molt més gran.

I creiem que aquí és evident que el Govern hauria de ser més clar. Parlen de desplegar la fibra digital òptica a 850 municipis i més de mil quilòmetres, de ciberseguretat, d'estratègia integral, d'acord, però el país necessita una cosa que no ens donen avui, i és calendaris, prioritats, criteris territorials i compromisos executables, no només anuncis.

I en aquest punt hi ha una pregunta que travessa tot el pressupost de Presidència. El Govern serà capaç d'executar tot això en el temps que li queda? Perquè aquests pressupostos arriben tard, arriben amb mig any perdut, arriben després d'una retirada, arriben després d'una negociació pensada, més que estabilitzar el Govern que no pas per transformar Catalunya. I ara se'ns demana que confiem en tot això que fa mesos que en teoria ja s'hauria d'haver tirat endavant. Però la confiança no es decreta, la confiança es guanya, i aquest Govern no se l'ha guanyada. No se l'ha guanyada amb Rodalies, no se l'ha guanyada amb educació, no se l'ha guanyada amb sanitat, no se l'ha guanyada amb habitatge, no se l'ha guanyada amb el català, no se l'ha guanyada amb els treballadors públics, no se l'ha guanyada amb el món local.

El Govern ven uns pressupostos expansius com si fossin un sinònim de bon pressupost, que creixerem més, que resoldrem... Però, no. Ni resollem els problemes de fons ni són la solució.

Les butxaques de la Generalitat estan més plenes, perquè hi ha més recaptació i més pressió fiscal, però les butxaques dels catalans estan cada vegada més buides. Catalunya paga molt i rep poc, i no ens cansarem de dir-ho, perquè aquesta és la trista realitat del nostre país. Paga molt i espera massa, paga molt i continua patint col·lapses en tots els seus serveis.

I aquest és el punt que el Govern i els grups que li donen suport no volen afrontar. El problema no és només quan gasten, el problema és quin país volem construir.

El Partit Socialista vol administrar la dependència, Esquerra ha decidit justificar-la i els Comuns volen aprofitar per imposar el seu model. Junts no hi serà, no hi serà mai en aquesta operació.

Nosaltres no votarem a favor d'un pressupost que dóna oxigen al Govern, però no donen cap esperança al país. No votarem a favor d'un pressupost que serveix per allargar la legislatura, però no per resoldre la vida dels catalans. No votarem a favor d'un pressupost que converteix Presidència en un aparador de titulars, però que no és una eina de transformació real.

La nostra esmena de totalitat no és una esmena de bloqueig, és una esmena d'exigència. És una manera de dir que Catalunya pot fer-ho millor, que Presidència pot fer-ho millor, que el país necessita més ambició, més rigor i més lideratge.

Catalunya necessita un govern que no demani permís a Madrid per defensar els recursos dels catalans. Necessita un govern que no converteixi cada negociació en una nova sessió dels catalans. Necessita un govern que no vingui com a gran èxit allò que només és l'administració de la precarietat dels catalans. I necessita, per tant, uns grups parlamentaris que no confonguin responsabilitat amb submissió.

Per això, avui demanem el suport a aquesta esmena de totalitat de Junts per Catalunya, perquè aquesta secció pressupostària no respon a les necessitats reals del món local ni garanteix una reforma efectiva de l'administració, ni dóna prou certesa sobre la connectivitat, ni resol el problema de fons del finançament, ni acredita, tampoc, la capacitat d'execució que Catalunya necessita.

Per tant, presidenta, diputats i diputades, hi ha un país, hi ha país, hi ha talent, hi ha ajuntaments que treballen cada dia, hi ha servidors públics que sostenen l'administració, hi ha empreses que creen ocupació, hi ha famílies que fan esforços enormes, hi ha societat civil que no es resigna. El que falta és que hi hagi un govern a l'altura.

I per això, Junts per Catalunya presenta aquesta esmena a la totalitat, perquè Catalunya no necessita pressupostos per anar tirant, necessita pressupostos per tornar a avançar.

Fins aquí la meua intervenció, senyora presidenta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguim amb el torn de paraules. A continuació, la intervenció seria per part del Partit Popular, amb el diputat Fernández, també per un temps de quinze minuts.

Gràcies.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, presidenta. Avui debatem una esmena a la totalitat. Per ser rebutjada al ple amb 68 vots no és una gran majoria. El Govern i la resta de socis parlamentaris del Govern crec que no estan per donar moltes lliçons, perquè aquest pressupost no està concentrat en una gran majoria. Això jo crec que mereix una reflexió.

Perquè això no va de pressupostos, el resum és que això no va de pressupostos; això va de prioritats, i les prioritats que reflecteixen aquests comptes són exactament les equivocades. És a dir, podríem dir que el Govern transita en la direcció contrària a la realitat dels catalans, a la realitat del conjunt de Catalunya.

Aquests no són uns pressupostos que necessiti Catalunya, són uns pressupostos que necessita Salvador Illa per continuar governant. Són uns pressupostos per al Partit Socialista, per Esquerra Republicana i per mantenir viu un acord polític que cada dia està més esgotat. Un pressupost elemental per constituir un consorci de poder entre el Partit Socialista i Esquerra Republicana, per repartir-se les cadires i les nòmines de la Generalitat.

Això es veu especialment en el Departament de Presidència que avui analitzem. Mentre les famílies tenen problemes per arribar a final de mes, mentre els joves no poden emancipar-se, mentre les llistes d'espera a la sanitat pública continuen disparades, mentre els pagesos pateixen, mentre les empreses perden competitivitat i mentre els municipis reclamen més recursos, vostès decideixen que Presidència sigui un dels departaments que més creix, un increment del 25,5 per cent, més de 1.000 milions d'euros, més de 244 milions d'euros addicionals respecte els últims pressupostos aprovats.

I la pregunta és molt simple: què està passant a Catalunya perquè Presidència necessiti créixer molt més que Salut, Educació o Empresa? Què està passant a Catalunya perquè aquest Departament de Presidència creixi més que Sanitat, Educació o Empresa?

La resposta és evident. No creix perquè hi hagi més serveis, no creix perquè hi hagi més resultats i no creix perquè es millorin els serveis públics. Creix perquè hi hagi més estructura política. Aquesta és la veritable prioritat política de Salvador Illa i els seus socis. Més estructura burocràtica, més càrrecs polítics, més propaganda, més control institucional i menys atenció a les necessitats reals.

Les dades són demolidores. L'any 2023, Presidència tenia setanta-cinc alts càrrecs i eventuals; ara en tindrà cent vuit. És a dir, amb Salvador Illa hi haurà més estructura política al servei dels polítics, trenta-tres càrrecs polítics més, un augment del quaranta-quatre per cent. És això la simplificació administrativa que prometien? És això la nova etapa? És això el govern eficaç que ens venien?

No, és el resum del que volen potenciar, és la menjadora política en comptes de millorar els serveis públics. És més administració per servir el Govern, no per servir els ciutadans. És per això que els partits polítics d'aquest tripartit encobert estan apostant per aquests pressupostos, per augmentar la menjadora política i per augmentar aquesta estructura política.

I mentre això passa, vostès incrementen també la despesa en promoció institucional del president. Passa de vint mil euros a 2,3 milions d'euros -de vint euros a 2,3 milions d'euros, un increment de més de l'onze mil per cent. Això no és acció de govern, això és autobombo, això és propaganda, això és utilitzar els recursos públics, els diners públics dels ciutadans per construir una imatge política. I és especialment greu quan els serveis públics continuen acumulant mancances dia rere dia.

Però n'hi ha més, perquè una de les partides que més creix són els mitjans públics. TV3 i Catalunya Ràdio arribaran als 409 milions d'euros, més de 56 milions d'euros addicionals respecte els darrers pressupostos aprovats. Mentre moltes famílies fan equilibris per pagar el lloguer, mentre moltes empreses pateixen una fiscalitat asfixiant, vostès continuen ampliant la factura dels mitjans públics. Perquè per al Partit Socialista sempre hi ha diners per a la propaganda.

I encara és més revelador observar cap a on van algunes subvencions. Més diners per Plataforma per la Llengua, més diners per La Bressola, més diners per entitats que fomenten part de l'ecosistema ideològic del nacionalisme. I nosaltres preguntem on són les prioritats de les famílies? On són les prioritats dels autònoms? On són les prioritats dels treballadors que sostenen de veritat Catalunya?

Perquè el problema d'aquest pressupost és que es parla molt de país, però pensa poc en la gent. I aquest és el gran fracàs de Salvador Illa. Va prometre passar pàgina del procés, però ha acabat assumint bona part -per no dir tota- l'agenda política i

ideològica d'Esquerra Republicana. Esquerra Republicana no és al Govern, però decideix més que quan hi era. Aquesta és la realitat.

Perquè aquests pressupostos no neixen d'una necessitat econòmica, neixen d'una necessitat política. La necessitat de mantenir una majoria dèbil. La necessitat de mantenir una investidura. La necessitat de pagar factures polítiques. I quan un govern governa per mantenir-se al poder, els pressupostos deixen de ser una eina de transformació i es converteixen en una eina de supervivència política.

I això és exactament el que estem veient avui en aquesta comissió amb aquest departament. Uns comptes que fan créixer Presidència molt per sobre de la mitjana, molt més que Educació, molt més que Sanitat o molt més que Empresa. Uns comptes que multipliquen estructures. Uns comptes que augmenten propaganda. Uns comptes que reforcen xarxes clientelars. Uns comptes que continuen regant a entitats afins. Uns comptes que no afronten els grans reptes de Catalunya.

I per això presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè Catalunya necessita una altra direcció a la contra d'aquesta del tripartit encobert. Menys propaganda i més resultats. Menys estructura i més gestió. Menys partidisme i més sentit comú.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per part del Grup Parlamentari de VOX, amb el diputat Garriga, també per un temps de quinze minuts.

Gràcies.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bien, VOX ha presentado también en este departamento una enmienda a la totalidad porque estos presupuestos, como dijimos ya en el pleno, no son los presupuestos que los catalanes necesitan. Son los presupuestos de PSC, de Esquerra y de Comuns para mantenerse en el poder.

Y vamos a esgrimir cuatro razones muy claras. Primero, porque suponen más impuestos y menos prosperidad. Presentan unos presupuestos récord, que superan los 49.000 millones de euros, como si fuese una buena noticia, pero ese dinero no

vuelve a las familias y a los trabajadores; ese dinero sale del bolsillo de las familias y de los trabajadores.

Y mientras, mientras hay este incremento, que ustedes sacan pecho, los catalanes han perdido mucho poder adquisitivo. De hecho, desde los últimos presupuestos aprobados por Esquerra y el PSC, desde 2023, los salarios no han sido capaces de seguir el ritmo del coste de la vida. Se ha perdido en torno a un cuatro por ciento de capacidad de compra en los últimos años, y vamos a más.

Y es una situación más grave aún, si cabe, porque desde que ustedes aprobaron los últimos presupuestos de 2023, el problema de la vivienda se ha agravado y supone aún un problema más añadido para los bolsillos de las familias y los trabajadores catalanes.

Por contra, pues parece ser que la Generalitat no se entera y prevé recaudar casi 9.000 millones más en impuestos. ¿De dónde salen principalmente? Pues del IRPF, de las nóminas de los trabajadores. Se incrementa la recaudación un treinta y siete por ciento. Una barbaridad. Y el IVA, que es principalmente el consumo de las familias, de los trabajadores, cuando vas a comprar al supermercado, pretenden incrementar un veintitrés por ciento más. O sea, realmente se demuestra que este tripartito del terror para los trabajadores y las familias no gestiona mejor, sino que cobra más para seguir malgastando.

Segunda razón es que hay más burocracia y menos servicio. Y este departamento, el Departamento de Asuntos Institucionales, es un ejemplo, supera ya los 1.000 millones de euros, ha crecido un ochenta por ciento desde 2015. Y la pregunta sería, ¿los catalanes después de este incremento viven mejor? ¿Hay más médicos? ¿Hay más policías? ¿Funcionan mejor los trenes? ¿Los maestros cobran lo que merecen? No. Y solo el apartado administrativo de este Departamento de Presidencia mantiene a más de 1.800 empleados dedicados a tareas internas. Y, mientras tanto, faltan profesionales en estos sectores que hemos comentado.

Tercera razón, hay más chiringuitos y hay más propaganda. Hace cinco años, el presupuesto de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, TV3, Catalunya Radio, 324, era entorno a los 240 millones. Ahora es de 417 millones de euros, para propaganda sectaria, progre y separatista.

Millones también para organismos consultivos, agencias, observatorios, fundaciones, estructuras paralelas. Millones también para mantener un sistema clientelar que vive del dinero público. Y, mientras tanto, los catalanes esperan meses para una visita médica, como el otro día nos contó incluso en primera persona el señor Fernández. Y ustedes siguen financiando propaganda, cargos y estructuras que no mejoran la vida de nadie.

Cuarta razón, más separatismo pagado por todos. Un gran servicio del Partido Separatista de Cataluña, el PSC, a sus socios de Esquerra Republicana. 121 millones para reforzar la Agència Tributària de Catalunya, en vez de utilizar los funcionarios que estaban prestando una función en nuestra querida región de la agencia estatal, de la agencia tributaria, de la Hacienda española. Ustedes crean nuevos puestos de trabajo, nuevos chiringuitos, nuevas oficinas, en vez de utilizar las estructuras físicas y humanas que ya existen.

143 millones para Acció Exterior. Aquí las cosas van tan bien y el acceso a la vivienda es tan fácil, destinamos 143 millones para Acció Exterior. Nuevas embajadas en el extranjero, más funcionarios, más estructuras de estado, más dinero para construir, en definitiva, una administración paralela al servicio del proyecto separatista.

Y ustedes a todo esto lo llaman financiación singular. Nosotros lo llamamos utilizar el dinero de todos para financiar la división entre catalanes y la ruptura con nuestra nación.

La deuda de la Generalitat supera ya los 90.000 millones de euros. Más deuda, más intereses, más carga para nuestros hijos.

En definitiva, nos reiteramos en esta enmienda a la totalidad. Son unos presupuestos que no fortalecen Cataluña, que fortalecen al PSC y a sus socios, no ayudan a las familias y a los trabajadores, ayudan a una red clientelar de izquierdas y separatista y, en definitiva, no solucionan los problemas de los catalanes como ya se demostró en sus últimos presupuestos de 2023. Sigue la misma senda, o sea se van a incrementar los principales problemas que tenemos los catalanes: seguridad, falta de vivienda y cada vez más difícil llegar a fin de mes, incluso trabajando.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. A continuació, per part del Grup Parlamentari de la CUP, amb el diputat Cornellà, també per quinze minuts.

Gràcies.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres també hem presentat esmena a la totalitat, evidentment no amb els mateixos termes del que hem sentit fins ara, però, bé, nosaltres la presentem perquè pensem que no són els pressupostos que necessita el nostre país, i menys quan aquests ja es van presentar fa tres mesos en seu parlamentària. Han passat tres mesos, han passat moltes coses al país i, bàsicament, ens tornen a presentar els mateixos pressupostos sense quasi cap modificació, una realitat que ens demostra que aquest Govern no entén que el país va canviant, que les necessitats també van canviant i, evidentment, que no escolta el clam, per exemple, del sector educatiu que està encara ara al carrer.

Per tant, ens presenten uns pressupostos de la continuïtat, uns pressupostos grisos que, en cap cas, responen a les necessitats reals dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

De fet, aquí cal assenyalar que són uns pressupostos totalment dependents de les inversions que hagi de fer l'Estat a Catalunya, unes inversions que sempre queden condicionades al Govern de torn que hi ha a l'Estat espanyol, siguin uns o altres, sigui PSOE o sigui PP; dos governs que han demostrat que a Madrid, governin uns o altres, la desinversió a Catalunya ha estat una constant en les darreres dècades, i així ens trobem i encara ara tenim un pressupost totalment dependent de les inversions de l'Estat espanyol per la falta de finançament propi que patim com a país, un infrafinançament que es tradueix en més de vint milions d'euros de dèficit fiscal.

Per tant, després hem d'anar..., s'ha d'anar a Madrid a pidolar, quan un govern que s'estimés el nostre país el que hauria de fer són uns pressupostos que realment lluitessin per incorporar aquesta xifra de dèficit fiscal. I això no ho és, no és un govern valent ni és un govern que defensi el nostre país, sinó que és un govern que defensa

aquest model de l'Estat espanyol que tant comparteixen Partit Popular com el Partit Socialista.

Un model, cal dir-ho alt i clar, un model esgotat, com hem vist en els darrers anys, com estem vivint en l'actualitat, amb corrupció quan governa el PP, corrupció quan governa el PSOE. Aquesta és la realitat de l'Estat i una realitat que nosaltres volem sortir-ne i marxar-ne el més aviat possible.

Per altre costat, el Govern va començar dient que era el Govern de tothom i al final el que ens demostra és que és el Govern que va en contra de tothom, perquè només cal mirar l'hemeroteca d'aquests dos anys de govern socialista per veure com de mobilitzada està la societat en contra de les polítiques del Govern, siguin per herència d'altres governs -que no direm pas que no-, sigui pel que sigui, però la realitat és que la ciutadania està al carrer, i ho veiem quan el sector sanitari surt al carrer i està en vaga, quan el sector educatiu..., quan la gent no pot accedir a l'habitatge, quan el transport públic no funciona i quan el català està de cap a caiguda totalment.

Aquesta és la realitat dels carrers, aquesta és la realitat de Catalunya sostinguda per uns governs i altres, i que ens porten aquesta actualitat d'avui en dia. Per això ens presenten uns pressupostos que no responen a aquestes necessitats, a aquestes lluites que sí que trobem al carrer dia rere dia.

Però bé, aquest Govern que va en contra de tothom sembla que no escolta, sembla que serà l'únic pressupost que presentaran en aquesta legislatura -de fet, ja estem a la meitat i són els primers que ens presenten-, i ens presenten això, uns pressupostos totalment continuistes per un costat -demà no canviarà absolutament res, no millorarà absolutament res-, però sí que és un Govern que té una alta capacitat de planificar el futur. Un futur, com veiem en els pressupostos i en els grans discursos que ens fan els consellers i conselleres, i el propi president, sempre ens parlen de política futurible. Ens parlen sempre de projectes d'aquí tres anys, d'aquí quatre, 2030, 2035, 2040. Bé, és gratis fer aquesta política futurible, perquè no la podem palpar. Ni avui ni demà la ciutadania la podrà palpar i saber si això és una realitat o és fum, com massa sovint passa en política.

De fet, per poder veure si és veritat, hauríem de basar-nos en la pel·lícula aquella de *Retorn al futur*, per poder viatjar i veure tot aquest fum d'aquí uns anys en què s'ha transformat. Però com que això no es pot fer, nosaltres vivim el dia a dia i el que necessitem és que avui, demà i demà passat se solucionin els problemes, no comprem de cap de les maneres aquesta política futurible que ens ven el Govern de tothom.

Però sí que cal anar enrere. Igual que aquest Govern sempre mira en futur, potser també cal que mirem enrere. Només cal, per posar un exemple, mirar què deia la consellera Niubó, consellera actual d'Educació, mentre era a l'oposició en la legislatura passada, on era molt crítica amb el Govern passat, perquè considerava que no s'estava avançant cap al sis per cent del PIB en Educació, que no s'estava fent la feina en defensa del zero a tres, que no s'estaven posant suficients recursos en inclusiva, i miri per on ara és ella la consellera, s'ha oblidat del que deia fa pocs anys enrere en aquest mateix hemicicle, i ara el que fa és el que ella, de fet, denunciava que feia l'anterior Govern: no escoltar el sector educatiu, no avançar cap a aquest sis per cent del PIB en Educació, no defensar el zero a tres, no defensar la inclusiva. Aquesta és la realitat d'aquest Govern.

I això també ho podríem dir de la consellera Paneque, que tots la recordem en legislatura passada, com defensava la llei catalana del canvi climàtic, com defensava el conservatori del litoral, com defensava moltíssimes polítiques que deia que l'anterior Govern no feia, però ja porten també dos anys aquí i aquestes polítiques tampoc no s'estan fent, i aquesta és la trista realitat.

Per tant, un Govern que incompleix, un Govern que quan és oposició té molt clar el discurs, però quan governa fa el contrari del que deia quan era l'oposició. Un Govern que parla de descarbonització, alhora que és un Govern que carbonitza Catalunya. Un govern que parla de transició energètica només en termes econòmics, no pas en termes de descarbonització. Parla en termes econòmics perquè l'únic que vol és que les empreses de sempre facin el mateix negoci de sempre, i això sense pactar-ho amb els ajuntaments ni pactar-ho amb ningú, perquè l'objectiu no és la descarbonització, sinó que els de sempre continuïn fent el negoci a costa de la ciutadania.

I per altre costat, mentre ens parla d'aquesta descarbonització en la transició energètica ens parla de carbonitzar Catalunya amb projectes fòssils a punta pala, com poden ser l'ampliació de l'aeroport, ampliacions d'autopistes, el tipus d'industrialització i, evidentment, el foment -encara més- de la massificació turística. Un Govern que parla de descarbonització, però que vol més avions, que vol més vehicles privats, que vol més turisme de masses, que vol acabar d'enfonsar la vida al nostre país.

I aquí és quan penso que es pot dir que, de manera transversal, la ciutadania de Catalunya està enfadada. Està molt enfadada en com van les coses en aquest país, no només en aquests dos anys, sinó en la darrera dècada. Una ciutadania enfadada, perquè veu com els serveis públics cada dia van a menys, tots, sigui en sanitat, educació, tots van a menys. Una societat que veu cada dia més com, tot i treballar, el seu poder adquisitiu any rere any va endarrere -això és una realitat majoritària-, però també hi ha l'altra realitat de la gent que treballa i és pobra, que això, en principi, amb la societat del benestar s'havia d'acabar, però no. Tornem a estar en aquest punt, on treballar ja no és garantia de poder viure dignament. I els que tenen sous més dignes, o no arriben a final de mes, o veuen com perden poder adquisitiu cada any.

I tot això lligat amb la problemàtica de l'habitatge. L'augment dels preus de l'habitatge, l'augment de les dificultats amb habitatge, i tot molt lligat a la massificació turística.

I aquesta és la realitat que viuen el dia a dia els ciutadans. I aquest pressupost que ens presenten, no veiem que doni resposta a tot això. No veiem que s'atreveixin a limitar els preus, com els hem proposat mil vegades, perquè la gent quan vagi al mercat a comprar pugui comprar la cistella bàsica a un preu assequible. Tot això ho obvien, que els serveis bàsics, com poden ser l'energètic, l'aigua, etcètera, estiguin en uns llistats de preus molt baixos perquè tothom hi pugui accedir i no patim per la pobresa energètica.

Però tot això no es fa i el que veiem és que al final passarà a l'inrevés. Que tornarem a veure com es continuen desallotjant milers i milers de ciutadanes dels seus

habitatges, com es pateix pobresa energètica, com també a partir d'ara es tallaran els comptadors altra vegada, i aquesta és la realitat del carrer.

I per tot això caldria un pressupost ambiciós, que donés resposta al que la gent clama al carrer, al que la gent malviu al carrer. I quan el suposat progressisme, que s'autorevindica com a progressisme, governa i no fa totes aquestes polítiques, després només li queda fer abrandats discursos contra l'extrema dreta, perquè totes les enquestes diuen que pujarà.

Bé, doncs, aquí el que fa falta és autocrítica, no tant de discurs abrandat contra l'extrema dreta -que també, només faltaria-, però el que s'han de fer és polítiques molt més... Vostès em diuen progressistes, nosaltres les faríem d'esquerreres, però bé, amb progressisme segurament no avançaria l'extrema dreta com està avançant si es fessin unes polítiques d'esquerra clares per a la majoria de la ciutadania, per la majoria de la ciutadania, per la gent treballadora d'aquest país, que és majoria.

I quan no es fan aquestes polítiques vénen els altres, i això és així. I per molt que després cridem, la realitat se'ns menja el dia a dia.

Quan la gent surt per anar a treballar i no pot agafar el transport públic, s'enfada. Quan la gent va al supermercat i no pot agafar els aliments que vol pels preus que es troba, la gent s'enfada. Quan la gent va al metge i ha de fer mesos de cua, la gent s'enfada. Quan va a les escoles o als instituts i veu que no hi ha els recursos suficients i que el sector està totalment mobilitzat, s'enfaden. Quan veuen que els seus fills no es poden emancipar de casa pels preus de l'habitatge, s'enfaden. Quan veuen que, fins i tot als serveis públics, no poden utilitzar el català i que el català està retrocedint a nivell general en tots els àmbits, la ciutadania s'enfada.

I davant d'això nosaltres no veiem uns pressupostos que vulguin fer front a totes aquestes problemàtiques, que vulguin respondre a la realitat que trobem pels carrers i pels municipis d'aquest país. Ens trobem, això, uns pressupostos grisos, uns pressupostos pessimistes, de continuïtat, uns pressupostos decadents, que van en la línia amb el que està passant a l'Estat espanyol, decadència pura i dura.

Per això nosaltres no hi donarem suport. Hem presentat aquesta setmana en aquesta comissió, però també la vam presentar a la totalitat, perquè entenem que són uns pressupostos que per a l'avui i pel demà no responen a les necessitats, i pel

2040, escoltin, no sabem ni qui governarà; a vostès se'ls hi acaba d'aquí dos anys. Per tant, totes les apostes que són a 2030 i a 2040, entenguin que no hi podem donar suport, perquè això és fum i no correspon a la realitat.

Per tant, defensarem també l'esmena a la totalitat en aquest departament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. En no assistir el Grup Mixt, Aliança Catalana, passaríem ara la possibilitat d'un torn en contra per un temps màxim..., en aquest cas no seria de trenta-cinc, sinó de trenta, en no assistir el Grup Mixt, per part del grup que dóna suport al Govern, per part del Grup Socialista. En aquest cas, amb la diputada Ivana Martínez.

Gràcies.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. Els Socialistes defensen una idea molt concreta de país, i aquesta queda reflectida en els pressupostos presentats pel Govern, amb un acord amb Esquerra Republicana i els Comuns, uns pressupostos que el passat dijous van superar l'esmena a la totalitat presentada per alguns grups d'aquesta cambra.

Quan parlem de pressupostos hem de tenir clar que aquests són l'expressió més clara de les prioritats d'un Govern, són la manera com una societat decideix on posar els seus recursos i, sobretot, quin futur vol construir. És a dir, uns pressupostos ens diuen quin país volem.

I no estem aquí discutint únicament els xifres, sinó que parlem de si volem tenir més capacitat per garantir habitatge, si volem una sanitat més forta, una educació, més recursos i una economia més competitiva.

La inestabilitat geopolítica, les tensions comercials, els conflictes armats i les transformacions tecnològiques generen moltes incerteses. I davant d'aquest escenari, el pitjor que podria fer una administració és quedar-se paraitzada. La nostra obligació és oferir estabilitat, i això és exactament el que fan aquests

pressupostos. Necessitem aquests pressupostos, perquè els pressupostos són l'instrument que permet transformar les preocupacions en polítiques públiques.

La despesa consolidada arriba aquest any als 49 milions d'euros. Això és una xifra històrica, però més important que la quantitat és la direcció cap on van. Tres de quatre euros es destinen a polítiques socials. I aquest és probablement el missatge més important: són uns pressupostos socials.

Quan parlem de pressupostos socials no parlem d'un concepte abstracte. Parlem de noves places d'escoles bressol, parlem de més recursos pels menjadors escolars i el transport, parlem de més de 4.000 nous docents i parlem de reforçar l'atenció primària.

També parlem de reduir les llistes d'espera, parlem de noves places residencials per la nostra gent, parlem de donar oportunitats als joves perquè es puguin emancipar. Parlem, en definitiva, de construir oportunitats.

D'invertir on es necessita, inversió en universitats i recerca, inversió en formació professional, inversió en indústria, inversió en innovació i internacionalització empresarial, inversió en el sector agroalimentari, inversió en infraestructures.

Per primera vegada tenim uns pressupostos profundament territorials. Ara no hi ha una Catalunya de primera i una Catalunya de segona. Únicament una única Catalunya que ha d'avançar conjuntament.

Aquests són uns pressupostos responsables, i vull destacar els acords assolits amb Esquerra Republicana i els comuns. Aquests acords són madurs i de política útil. Aquests acords han enriquit els pressupostos, reforçant aspectes centrals com l'habitatge, el finançament, la llengua, la cohesió territorial, la mobilitat, la indústria o la lluita contra les desigualtats.

Fer oposició no pot ser el "no pel no", ha de ser sí, però aportant, sumant i millorant.

Avui, des d'aquí, ens toca parlar i discutir dels pressupostos de Presidència. La Conselleria de Presidència és l'encarregada a coordinar l'acció del Govern, de garantir el bon funcionament institucional de l'administració catalana, actuant com a eix vertebrador entre els diferents departaments, impulsant polítiques estratègiques i assegurant-se d'una implantació coherent i eficient.

En aquests pressupostos veiem un augment exponencial en el Departament de Presidència, arribant als 1.051 milions d'euros, amb una aposta clara d'aquest Govern, un eix central: el món local.

Parlem de 400 milions d'euros en suport i finançament dels ens locals. Els ajuntaments són l'administració més propera als ciutadans i ciutadanes, i la Generalitat té l'obligació de recolzar aquests ajuntaments, estar al seu costat i al seu servei. D'aquesta manera estarà al costat dels ciutadans i ciutadanes, assegurant que els serveis arribin a qui més ho necessita, ciutat a ciutat, poble a poble, barri a barri.

Parlem de 60 milions del Pla Únic d'Obres i Serveis, el PUOSC, un pla amb més recursos econòmics, amb més facilitats administratives i menys burocràcia. En resum, un PUOSC més fàcil per a tots i totes. Tornem a parlar de millores directes pels ciutadans i ciutadanes.

10 milions per la connectivitat i la ciberseguretat. La base de les igualtats és poder escollir on viure, sigui un poble de 180 habitants o una ciutat de 200.000, i que estar bé o no connectat no marqui el teu futur; poder muntar una empresa en un micropoble o poder fer teletreball, eines que fan que l'arrelament rural sigui possible. Per aquestes coses és tan important aquesta inversió. Una bona connectivitat ha d'anar de la mà de la ciberseguretat, i més en el món que vivim, amb les amenaces que ens trobem tots i totes en el nostre dia. Això és més necessari que mai. L'estratègia de ciberprotecció integral és molt, molt important.

Vint milions pels fons per secretaris i interventors. Els fons que rebran els municipis de menys de 2.000 habitants en forma de subvenció per les retribucions dels funcionaris d'habilitació nacional. Tots i totes som conscients dels problemes que tenen els municipis petits per poder ser atractius econòmicament per aquests funcionaris. Aquesta proposta farà que els pobles menys competitius econòmicament puguin ser més atractius i així retenir el talent dels funcionaris d'habilitació nacional.

Una vegada més, una aposta ferma pels municipis, siguin del tamany que siguin, tinguin els habitants que tinguin.

Un altre pilar d'aquests pressupostos és la reforma de l'administració ja iniciada. Aquesta ja ha avançat amb una proposició de llei presentada per Esquerra Republicana, Comuns i el PSC, amb el dret a l'error o l'eliminació de la cita prèvia, una reforma a l'administració que busca arribar a tots i a totes i fer una administració més fàcil, més amable i més entenedora.

Aquests pressupostos volen continuar i reforçar aquesta reforma, creant un model únic d'atenció ciutadana i amb un compromís ferm de la millora dels serveis, amb una cura especial amb la funció pública, perquè els servidors públics són els que fan que l'administració funcioni. Sense ells, res no funcionaria. Per això, l'1,6 milions per reforçar l'Escola d'Administració Pública són tan importants. L'aposta del Govern per l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya és convertir-la en molt més que un centre de formació per al personal públic. Vol que sigui el motor de la transformació de l'administració catalana i de la gestió del talent públic, amb una gestió integral del talent públic, impulsant una formació permanent basada en competències, lideratge, innovació i adaptació als nous reptes de l'administració digital, convertint l'Escola en un espai on es generin noves metodologies i bones pràctiques per millorar les polítiques públiques i els serveis a la ciutadania. En definitiva, vertebrant l'ecosistema de governança pública català. Actuar com a punt de trobada entre la Generalitat, el món local, les universitats i altres institucions per compartir coneixement impulsant una cultura administrativa comuna.

Aquests pressupostos marquen una direcció clara, la direcció d'un país que no es resigna, la direcció d'un Govern que entén que la millor inversió és aquella que millora la vida de les persones, i la direcció d'una Catalunya que vol créixer econòmicament sense deixar ningú enrere.

Per això, avui no demanem el suport només a unes xifres, demanem suport a una idea de país basada en l'equitat, la modernització, la cohesió, l'ambició col·lectiva. Perquè governar és això, prendre decisions que permetin construir un futur. I aquests pressupostos són precisament una eina per construir aquest futur amb més oportunitat, més serveis públics i més confiança en el país.

Aquest és el sentit profund dels comptes, donar resposta al present i, alhora, preparar el futur, millorar la vida quotidiana de la ciutadania i, al mateix temps, posar

les bases del país que volem ser d'aquí a deu anys. Una Catalunya amb més serveis públics, amb més habitatge, amb més seguretat, més recerca, més indústria, més cultura i amb més equilibri territorial, i amb més capacitat institucional.

Aquests pressupostos potser no són perfectes -cap pressupost ho és-, però són útils. Són útils perquè reforcen els serveis públics. Són útils perquè impulsen la inversió. Són útils perquè afronten els reptes a l'habitatge, perquè generen oportunitats i perquè miren el país de forma sencera. I són útils perquè donen estabilitat en un moment en què la societat necessita institucions capaces de respondre.

Avui aquesta comissió té l'oportunitat d'avaluar una eina que permetrà continuar avançant. Una eina per protegir, una eina per transformar, una eina per construir una Catalunya més pròspera, més cohesionada i amb més oportunitats per a tothom.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, hi hauria la possibilitat d'un nou torn dels grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat, per un temps de cinc minuts, i començarem de nou pel Grup Parlamentari de Junts, amb la diputada Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Nosaltres, amb una intervenció molt breu, reiterar-nos amb el que ja hem dit sobre aquest pressupost, que aquest pressupost no resol els problemes reals dels catalans i que, per tant, per part nostra ens reformem amb aquesta esmena de totalitat, però sobretot amb un fet que és objectiu, que és que els catalans paguem i no rebem allò que ens pertoca.

I des de Junts per Catalunya això és irrenunciable. Nosaltres seguirem treballant per aquest concert econòmic. Estem farts de tantes renúncies i considerem que si no som capaços d'anar tots a una, fins i tot el partit que està a Govern, per resoldre aquest problema d'infrafinançament dels catalans mai podrem avançar ni amb millors serveis públics ni amb millor qualitat de vida pels nostres ciutadans.

Per tant, tanquem la porta en aquest moment a aquesta renúncia que fan la resta de partits. Esperem que algun dia els del "sí se puede" vegin que per Catalunya també

sí que es pot i que, per tant, haurien d'estar al nostre costat per aquest millor finançament.

I també demanem a Esquerra Republicana que algun dia puguem sumar per aconseguir això que necessitem els catalans, que al final és una cosa que ja tenen altres comunitats autònomes i que nosaltres, com a país, crec que no hem de deixar de reivindicar mai, que és aquest concert econòmic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per part del Grup Parlamentari i del Partit Popular, el diputat Fernández.

Juan Fernández Benítez

Sí, gràcies, presidenta. Yo creo que debemos perseverar en el deber de los grupos que hemos presentado esta enmienda a la totalidad de desmontar la mentira que representan estos presupuestos. Porque esto no va de presupuestos, esto va de "por sus puestos". Esto es el pacto por las sillas y por las nóminas de los altos cargos de la Generalitat, de esa macroestructura que no sirve a los catalanes, sino que sirve al Partido Socialista, a Esquerra Republicana y a los Comuns.

Este presupuesto que quieren aprobar es el que ya se está ejecutando, es el que ya se está ejecutando.

¿Qué cambios hay en este presupuesto? Lo único que cambia es que incluye más estructura burocrática, incluye más cargos públicos -de 75 a 108 cargos públicos-, que consolida un infierno fiscal, que aumenta la propaganda.

Es normal que la gente esté enfadada. Es que la gente está harta. La gente está harta de pagar impuestos y no recibir el retorno en unos servicios públicos de calidad.

Este presupuesto no incluye más recursos para mejorar, para reducir las listas de espera en la salida. No incluye más recursos para mejorar la educación, para acabar con esos novecientos barracones que se multiplican cada día por Cataluña, para acabar con esas malas condiciones de los profesores de la educación pública y

concertada, para garantizar esa gratuidad de la educación de cero a tres años. No incluye mejoras para la seguridad en los barrios de Cataluña. No incluye recursos para luchar contra la ocupación ilegal.

Es un presupuesto que solo beneficia a quien lo aprueba, no a quien dicen que va dirigido, que es al conjunto de los catalanes.

Por lo tanto, yo creo que debemos perseverar en la idea de desmentir esa mentira, ese fraude que nos quieren colar por la puerta de atrás y que es la estafa de la prosperidad compartida y de estos presupuestos que no benefician absolutamente a nadie.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. A continuació, per part del Grup Parlamentari de VOX..., renuncia al torn. Per part de la CUP també renuncia al torn. En no assistir el Grup Parlamentari Mixt, passaríem ara la possibilitat de nou del torn del grup parlamentari que han intervingut en contra de les esmenes, per un màxim de cinc minuts. Pel Grup Parlamentari Socialista, la diputada Martínez.

Gràcies.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, presidenta. Doncs, jo ara aprofitaré aquest últim torn per contestar una mica algunes de les coses que s'han dit, no?

Per exemple, el PP parlava de majories, que la majoria va ser molt justa a l'últim plenari. També li volia recordar que menys majories tenen ells. I quan parlen de mitjans públics, jo li volia fer una pregunta: si aquests mitjans públics fossin en castellà, tindria la mateixa opinió? Doncs, el que jo penso és que vostès no tenen cap problema contra la informació ni la comunicació, que el seu problema el tenen amb el català. I això a mi m'espantaria si jo fos del PP, perquè cada vegada s'apropen més al grup que tenen darrere asseguts, que és el Grup de VOX.

Després, als senyors de VOX també els volia dir que quan parlen vostès d'habitatge, jo sé que la seva política d'habitatge parlen de: "Basada en la família, la justícia i la

sobirania nacional". Una política, li diuen vostès, d'habitatge amb arrels. Suposo que es refereixen a prioritat nacional. Potser haurien d'escoltar més el papa Lleó i deixar una mica de mirar el TikTok, tant que vostès s'autoproclamen de bon cristians, senyors de VOX. *(Veus de fons.)* No li toca el torn -perdona, presidenta.

I els senyors de Junts ens preguntaven quin país volem construir. Nosaltres el que volem construir és un país ple d'oportunitats, un país que lluita per la llengua, un país amb una administració àgil i propera. Com he dit, un país ple d'oportunitats, i aquest és el país que deixem sempre quan governem els socialistes i les socialistes.

Està clar i li puc donar unes dades. La fibra òptica, el 2019, va ser una inversió d'obra executada de 2,3 milions d'euros i el 2025 aquesta inversió ha passat a 43,53 milions d'euros. I a l'Agència de Ciberseguretat, per exemple, el 2020, la inversió va ser de 14 milions d'euros i el 2026 serà de 33 milions d'euros. Sense parlar de l'acord de Barcelona, en especial la ciutat de Barcelona, que quan s'aprovin aquests pressupostos tindran 600 milions d'euros d'inversió.

I després a la CUP el que li volia dir, perquè ho saben, que a mi m'hagués agradat que haguéssim tingut el seu vot d'aquests pressupostos. Realment, crec que tenim més coses que ens podrien unir que no que ens distancien. Vostè ha fet una llista de polítiques de les quals no està d'acord, perquè diu que no ho haguessin fet així. Però fixi's com altres grups de l'esquerra han estat valents i han decidit escurçar aquesta llista des de l'entesa, des del treball, i espero que..., m'agradaria personalment que aquesta possibilitat fos algun dia amb vostès. Perquè, com he dit, crec que ens uneixen més coses que no que ens separen.

I amb això ja està.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies. A continuació donaríem la possibilitat d'intervenció als grups parlamentaris que no hagin participat en el debat, amb un temps màxim de deu minuts. En aquest cas, el grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari dels Comuns. Passo la paraula al diputat, i secretari de la Mesa, Oriol López.

Gràcies.

Oriol López Mayolas

Molt bé. Moltes gràcies. En tot cas, el diputat del Partit Popular, el senyor Fernández, ens deia que això no va de pressupostos. Nosaltres pensem que sí, que això va de pressupostos. N'hem parlat a bastament, n'hem parlat en diferents comissions, en ple, i en tornem a parlar avui.

Nosaltres, d'Esquerra Republicana, creiem que el país sí que necessita uns pressupostos i estem contents que hi hagi una tramitació.

En tot cas, ara que Esquerra Republicana pot condicionar aquests pressupostos, tenim coses diferents a quan d'altres condicionaven els pressupostos. Per una banda, en lloc d'unes carreteres al quart cinturó hi ha proposta de trens, de línia orbital, també n'hem parlat aquí. Hi ha una reversió de la fiscalitat *ad hoc* al Hard Rock, i parlem d'altres parts de Rodalies, de la gestió del litoral o de la governança d'AENA.

Ara que Esquerra condiona els pressupostos és quan el Partit Socialista ja no té cap excusa per començar a posar fil a l'agulla i a tancar forats en aquesta legislació estatal de control de preus que també n'hem parlat.

En tot cas, nosaltres volem fer esment -i ja ho vam dir també en el discurs de fa una setmana- que el nostre dèficit fiscal amb l'Estat espanyol de 22.000 milions d'euros són dades que hem d'intentar solucionar, hem d'intentar resoldre. Per una banda, amb l'acord del nou model de finançament, que ha de suposar 4.700 milions d'euros més a l'any, i que per primer cop compliria amb l'ordinalitat de la població ajustada. En segon lloc, amb el desenvolupament d'eines per garantir que Catalunya pugui supervisar l'execució de la despesa pressupostària de l'Estat. I, en tercer lloc, amb l'increment de la sobirania fiscal, que ha de suposar que la Generalitat assumeixi la gestió de l'IRPF.

Ens dèiem des de Junts, i apel·laven al meu grup, la senyora diputada Freixa, que s'havia canviat l'orbital per l'IRPF. El compromís perquè Catalunya gestiona l'IRPF és un compromís de país, un compromís que va lligat al nou finançament de Catalunya i un compromís que, en cap cas, s'abandona, com a mínim des del nostre grup.

Hi haurà dos punts claus en aquest compromís. El primer, la votació del nou model de finançament i de les seves esmenes. Allà Esquerra Republicana presentarà una esmena per garantir que Catalunya pugui recaptar l'IRPF, una esmena que no va en detriment de ningú, sinó a favor de la sobirania del poble de Catalunya i del compliment dels acords d'investidura.

I en aquest sentit no esperem cap altra cosa que el vot favorable del PSOE i del PSC; ara bé, també si ens ho permet, també els hi demanem a vostès, els senyors de Junts, que hi estiguin al costat. I si aconseguixen estirar més el PSC, cap problema, nosaltres ens n'alegrarem. Però prioritzin també els interessos del país, si ERC aconseguix, si Esquerra aconseguix més recursos via finançament. Si Esquerra aconseguix presentar una esmena per recaptar l'IRPF esperem que Junts sigui al nostre costat, perquè el cap i la fi és estar també al costat del poble de Catalunya.

Davant de tot això -ja ho havíem dit, i com a context general-, Esquerra tenia dues opcions: prioritzar el seu propi interès, el confort ideològic, anar laminant el Govern amb pròrroques, anar dificultant la governança, o posar el país per davant, aixecar la bandera de l'ambició nacional i de l'ambició social d'aquest país, i en cada negociació reforçar el país.

Nosaltres hem posat sobre la taula -i ho intentaré detallar ja molt ràpidament, perquè se n'ha parlat molt- alguns dels temes que creiem importants en aquesta negociació pressupostària que hem fet.

Ens hem marcat un objectiu de donar respostes als reptes del país, amb la intenció de tenir un país més fort, amb unes bases més sòlides per encarar el futur i el present. És bo parlar de present -els pressupostos parlen de present, del present del proper any-, però crec que també és bo parlar de futur, i aquí esmento també el que deia el diputat de la CUP. Crec que quan hi ha debats pressupostaris, quan hi ha debats importants en aquest Parlament, també hem de poder parlar de futur, sigui del 2027, del 2030 o del 2035.

En tot cas, nosaltres hem posat sobre la taula la possibilitat -i així haurà de ser- que es faci la línia orbital ferroviària, creiem que és molt important aquesta línia, ja n'hem parlat abans; més freqüències per als trens d'alta velocitat, Figueres, Girona,

Barcelona, Tarragona, Lleida, Tortosa; continuar amb el desplegament del tramvia del camp de Tarragona; més inversió a Rodalies; més secretaris municipals per als pobles de menys de 2.000 habitants als municipis rurals; el pla de pobles; inversió en energies en el món agrari; arribada de la fibra òptica; el Pla regenera, per nosaltres molt important, 160 milions d'euros per rehabilitació de nuclis històrics i barris; l'aposta per l'acceleració industrial d'aquest país i l'increment de recursos per a les universitats públiques, amb 20 milions d'euros anuals.

També hem posat sobre la taula guanys de sobirania: la creació del Consorci d'Inversions, la creació de la Societat Mercantil d'Inversions de Catalunya, el desplegament del nou sistema de finançament -n'hem parlat fa un moment-, que pot arribar a donar 4.700 milions d'euros anuals més per al país; la reformulació del Consorci de la Zona Franca per tenir una governança catalana; l'avenç en la delegació de les competències de l'IRPF; l'inici de la condonació parcial del deute del FLA; l'avançament en l'administració tributària catalana -també en parlaven alguns grups; la creació de l'autoritat aeroportuària catalana; el desplegament d'altres parts de les competències de secretaris i interventors, i la culminació de l'acord per traspasar les competències de seguretat ciutadana als ports i aeroports catalans.

Pel que fa a temes socials, hi havia aquí el representant, el diputat del PP, que ens deia que aquí no es parlava ni d'escoles, ni d'hospitals, ni de seguretat. Doncs bé, sí que se'n parla. Entre altres coses, 250 milions d'euros més, amb el nostre pacte per a salut; fins a 25 milions d'euros més pel reforç i revisió del model de salut mental i infanto-juvenil, i un pla d'inversió -creiem que molt important en els propers anys- per als centres educatius, entre ells 50 milions d'euros també per als vals escolars; 250 milions d'euros per a les aules d'acollida; el pla clima, la climatització de totes les aules del país. Però també més Mossos d'Esquadra, fins a arribar a 25 mil Mossos d'Esquadra el 2030, i més jutges per a descongestionar la justícia.

Important també, pel que fa al jovent, dotar de 6 milions d'euros, entre l'any 26 i 27, per a la transformació del carnet jove de Catalunya.

I finalment, també hem parlat de llengua i, per tant, també hem posat coses sobre la taula i hem pactat aspectes essencials sobre la llengua catalana. Destacaré algunes

de les coses: reforç de la llengua en l'àmbit digital, amb un pressupost de 50 milions d'euros; potenciar la llengua en l'àmbit esportiu, amb una dotació de 10 milions d'euros addicionals; un augment molt significatiu d'aules d'acollida i cursos de català per als nouvinguts, i, sí, també suport -que en parlàvem vostès-, suport a qui lluita per la llengua i la cultura als Països Catalans.

I ja per anar acabant, dir-los que aquesta legislatura pot acabar amb un nou finançament, amb més recursos, amb més sobirania, amb més trens, amb més benestar per a la ciutadania del país i, des de la responsabilitat amb el país, Esquerra opta per intentar fer tot això possible.

Tinguin present que no complir els acords -i això li diem al Govern- no es fallar Esquerra Republicana, no es fallar als socis amb els que avui han pactat uns pressupostos, sinó deixar de complir amb el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, també, per un temps de deu minuts, passàrem la paraula al Grup Parlamentari dels Comuns, amb el diputat Mijoler.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. I bé, com deia el diputat Oriol López, això sí va de pressupostos, per tant, parlem d'això, parlem de pressupostos.

I parlem concretament de Presidència, perquè és el lloc des d'on el Govern ha de demostrar si realment té rumb, té les prioritats clares i té capacitat real d'execució. No parlem, doncs, d'una conselleria sectorial més, sinó d'aquell departament que ha de donar coherència, direcció i impuls al conjunt de l'acció de Govern.

Això vol dir assumir una responsabilitat política que va més enllà de la gestió ordinària. Per tant, vol dir coordinar departaments, desbloquejar polítiques, marcar prioritats i marcar que els compromisos del Govern no quedin atrapats entre tràmits, calendaris, compartiments administratius o resistències internes.

Per això el nostre acord va més enllà de repassar les mesures, també reclama una actitud al Govern. Més impuls públic, més valentia institucional, més capacitat de coordinar departaments, més empoderament del que és públic.

No parlem només d'expedients en marxa ni de bones intencions. El que demanem és senzill i alhora molt exigent: lideratge públic, relat públic, capacitat pública. Governar sense por als marcs que imposen els cercles neoliberals, els *lobbies* econòmics o aquells que sempre ens diuen que el sector públic ha d'acompanyar, però no ha d'intervenir.

Defensem precisament el contrari. En un moment de crisi d'habitatge, desigualtats, emergència climàtica, precarietat i conflictes laborals, el sector públic no pot limitar-se a mirar, a facilitar o a corregir una mica els excessos del mercat. Ha d'intervenir, ha de planificar, ha de protegir, ha de liderar.

Això és especialment important perquè aquests pressupostos incorporen mesures que només tindran sentit si hi ha una presidència que empenyi el conjunt del Govern. Parlem, per exemple, del reforç de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya com a nucli de la reforma administrativa i de la innovació pública; de la necessitat de recuperar la capacitat tècnica i jurídica dins de l'administració; de la millora de la qualitat normativa i de l'avaluació de polítiques públiques; de la simplificació de tràmits sense retallar garanties; de la coordinació entre departaments perquè habitatge, mobilitat, transició ecològica, empresa, món local i serveis públics no avancin cadascun pel seu compte; de la reactivació del debat sobre la llei de finances locals i de l'equitat territorial; de la necessitat d'aprovar la llei electoral de Catalunya, i també el paper dels mitjans públics com a infraestructura comunicativa nacional.

I sobre la reforma administrativa volem ser molt clars. No volem una reforma pensada només per tràmits més ràpids o per digitalitzar els processos. Això pot ser necessari, però és insuficient. Volem una administració amb més múscul, més coneixement propi, més capacitat d'execució i menys dependència de consultores externes.

Suport als ajuntaments petits per executar una inversió, reduir temps d'espera a les famílies per un ajut, impulsar habitatge públic, tramitar projectes ferroviaris, desplegar comunitats energètiques o gestionar fons climàtics. Tot això també és

administració pública. Per tant, si volem que els compromisos pressupostaris no quedin només en el paper, hem de reforçar l'administració que els ha de fer possibles.

Aquí el reforç de l'Escola d'Administració Pública és important, però no com una mesura corporativa. Ho és perquè pot ser una palanca per formar millor el personal públic, per incorporar innovació, per millorar procediments, per reforçar l'avaluació i per recuperar l'orgull del sector públic.

També volem situar una qüestió pendent, el món local. Catalunya no pot parlar d'equació territorial, municipalisme i descentralització només en termes retòrics. Els ajuntaments són la primera porta d'entrada de la ciutadania als serveis públics, però massa sovint assumeixen les competències, pressions i emergències sense un finançament suficient. Si volem que els municipis siguin aliats reals de les polítiques públiques han de tenir suficiència financera, estabilitat i capacitat d'actuació.

I, finalment, volem parlar dels mitjans públics, perquè també formen part d'aquesta idea de capacitat pública i d'infraestructura de país. Els mitjans públics del nostre país funcionen. És una plataforma pública amb bons professionals, amb capacitat d'arribar a molta gent i amb potencial per ser un espai de qualitat enmig d'un ecosistema comunicatiu cada vegada més fragmentat, més sorollós i més condicionats per les lògiques de l'audiència immediata.

Nosaltres defensem que els mitjans públics han de ser el bressol d'aquell periodisme imparcial, rigorós, professional i amb continguts de qualitat. Un periodisme allunyat del soroll, de la instrumentalització i de la persecució permanent del clic. No podem demanar als mitjans públics que competeixin només en formats de TikTok amb titulars cridaners, amb persecucions o amb abusar de qualsevol tema per guanyar audiència.

Evidentment, els mitjans públics han de ser presents als nous formats i han de parlar, també als i les joves, però no poden perdre la seva funció principal: informar bé, explicar el país, garantir pluralisme, vertebrar la llengua, cuidar la cultura i oferir continguts que el mercat per si sol no garantiria.

La ràdio i la televisió públiques, i ara també les plataformes digitals, formen part de la infraestructura comunicacional nacional. Són tan importants per la cohesió del

país com altres infraestructures materials. Perquè un país també es construeix amb informació veraç, amb cultura compartida, amb llengua, amb proximitat i amb capacitat d'explicar-se a si mateix sense dependre només d'interessos privats.

I això vol dir defensar uns mitjans públics independents, professionals, plurals i ben finançats. Vol dir protegir-los de la instrumentalització partidista, però també de la banalització. I vol dir entendre que, davant de la desinformació i del soroll, el servei públic audiovisual no és un luxe, és una garantia democràtica.

En definitiva, els pressupostos de Presidència han de servir perquè exerceixi com a Presidència, que lideri, que coordini, que doni relat públic, que reforci l'administració, que escolti el món local, que defensi els mitjans públics, que no tingui por de dir que allò públic no és un problema, sinó la principal eina que tenim per garantir drets, perquè en un moment com l'actual, Catalunya no necessita un Govern que només administri la inèrcia. Catalunya necessita un Govern que s'atreveixi, que intervingui, que planifiqui, que converteixi el conflicte social en política pública i que entengui que els pressupostos només seran útils si al darrere hi ha un lideratge públic i voluntat real de transformar.

El Govern té les eines, ha de liderar i garantir que dia a dia millori la vida de la gent. I en habitatge, que m'ha interpel·lat la diputada Freixa -i com que encara em queda temps-, doncs, dir-li que hem incorporat mesures tan importants com els 2.500 milions de polítiques d'habitatge, el doble d'ajuts al lloguer i una direcció general de la Disciplina Urbanística. I són qüestions que funcionen. La regulació dels preus del lloguer funciona. Les dades mostren com en el darrer trimestre del 2025 els preus del lloguer han baixat i tenim, a més, una caiguda de la compra d'edificis sencers a la ciutat de Barcelona.

I diputada, ens dona un paper que no ens toquen. Ens diu que som els principals artífexs de les polítiques d'habitatge. Tant de bo ho fóssim. I li poso l'exemple del Prat del Llobregat, del qual he tingut la sort i l'orgull de liderar les polítiques d'habitatge i on, per càpita, s'hi construeix més habitatge públic que enlloc més del país. Per tant..., no, no, que enlloc més del país. Per tant, quan parli dels Comuns, parli amb una visió molt més general. No tot és Barcelona, diputada Freixa. Hi ha més territoris al nostre país on es fan polítiques i on lideren, precisament, els Comuns també.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Havent intervingut tots els grups parlamentaris, procediríem ara a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat per a la secció pressupostària que interpel·la aquesta comissió, recordant que els vots favorables vol dir que estan d'acord a aquesta esmena a la totalitat i els vots contraris que estan en contra de l'esmena a la totalitat. *(Veus de fons.)* Sí? Vots a favor vol dir que estan a favor de l'esmena a la totalitat; vots en contra, contraris a aquesta esmena a la totalitat, que votem de forma conjunta si els sembla oportú.

Vots a favor?

7 vots a favor.

Vots en contra?

9 vots en contra. Ho estic dient bé, no? *(Pausa.)* 9, sí. Sí, perquè ha marxat el Grup de VOX.

Abstencions?

No hi hauria cap abstenció.

Per tant, quedaria rebutjada aquesta esmena a la totalitat, i això faria que es prosseguís amb el tràmit pressupostari per a aquesta secció que interpel·la el Departament de Presidència.

Així que, sense més punts a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a les...